քան ընտիր լեզու մը գտնէ հասկնալու վիճակին մէջ գտնուող ազգ մը ի հարկէ զարգացման ուրիշ ժարզերու մէջ ալ կը գտնուէր այդ լեզուին բարձրութեան աստիճանին վրայ։

ՏԵՏՐԱԿ
ՀԱՄԱՌՕՏ·
ԸՆԴՀԱՆՐԱԿԱՆ ԴԻՒՐԻՆ ՈՂՈՐ
ՄՈՒԹԵԱՆ·

1792ին Նոր Նախիջեւան տպուած ՏԵՏՐԱԿ ՀԱՄԱՌՕՏԻ կափարիչը

Անա ասոր իբր անհերքելի փաստ եղող Սահակ-Մեսրոպեան մեծագործութիւնը, ուրեմն, մեզի ցոյց կուտայ բովանդակ արժէքն ու արժանիքը իրենց երախտիքին ու անփոխարինելի ծառայութեան, որ առանց անոր ալ արդէն մեծ է և սխրալի։

Ուրեմն, Հայ Ազգին բոլոր անցեալ կեանքին մէջ ապրող—արդիւնաւորապէս ապրող—բոլոր մեծ դէմքերուն մէջ, բոլոր նահապետներուն, թագակիր գլուխներուն ու ազգին բազդը վճռող մեծանձն հոգիներուն մէջ, Սրամներուն ու Տրդատներուն, Գագիկներուն ու Վարդաններուն, Լուսաւորիչներուն ու Ներսէսներուն մէջտեղ, իրենց պերճ հասակով, իրենց մեծափառ կերպարանքով հիմա կը կանգնին անոնք որ երկնեցին Հայ ալփաբետին 36 մանրիկ նշանները։

Անոնց բերած, անոնց վառած լոյսը յաւիտենապէս անշէջ, գերազանցապէս շողշողուն է։

Տասնըհինգ դար մեզ կը բաժնէ անոնցմէ ու հինգ դար ալ՝ անոնցմէ որ մայրուի միջոցով առիթ եղաւ միտքի անունդ ծաւալելու անոնց կերտած նշաններով, և երախտագէտ Հայութիւնը աշխարհի ամէն ծայրերէն ու ծագերէն կը փառաբանէ յիշատակն անոնց որ լոյս ծագեցին դարէ ի դար։

Պատկառոտ հանդիսաւորութեամբ մը անա ծնրադիր պաշտումով կը խոնարհինք անոնց յիշատակին առջեւ ու անոնց անշուք գերեզմանները կ'ողողենք մեր երախտագէտի արցունքներով։

ՍՄԲԱՏ ԴԱՒԻԹԵԱՆ